

Шамоилул-Муҳаммадия / РАСУЛУЛЛОҲ СОЛЛАЛЛОҲУ АЛАЙҲИ ВАСАЛЛАМНИНГ КЎРИНИШЛАРИ / 377-ҳадис

377- حَدَّثَنَا عَبْدُ بْنُ حُمَيْدٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ بْنِ أَبِي فُدَيْكٍ، قَالَ: حَدَّثَنَا ابْنُ أَبِي ذَنْبٍ، عَنْ مُسْلِمِ بْنِ جُنْدَبٍ، عَنْ تَوْفَلِ بْنِ إِيَّاسِ الْهَدَلِيِّ، قَالَ: كَانَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنُ عَوْفٍ لَنَا جَلِيسًا، كَانَ نَعْمَ الْجَلِيسِ، وَإِنَّهُ انْقَلَبَ بِنَا ذَاتَ يَوْمٍ، حَتَّى إِذَا دَخَلْنَا بَيْتَهُ وَدَخَلَ فَاغْتَسَلَ، ثُمَّ خَرَجَ وَأْتَيْنَا بِصَحْفَةٍ فِيهَا حُبٌّ وَلَحْمٌ، فَلَمَّا وَضِعَتْ بِنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ، فَقُلْتُ لَهُ: يَا أَبَا مُحَمَّدٍ، مَا يُبْكِيكَ؟ فَقَالَ: هَلَاكَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَلَمْ يَشْبَعْهُ وَأَهْلُ بَيْتِهِ مِنْ حُبِّ الشَّعِيرِ فَلَا أَرَانَا أُحْرِنَا لِمَا هُوَ خَيْرٌ لَنَا

Навфал ибн Иёс Ҳузайлий раҳматуллоҳи алайҳ айтади:

«Абдурраҳмон биз билан суҳбатдош эди. У қандай ҳам яхши суҳбатдош эди-я! У бир куни бизни (кетаётган йўлимиздан қайтариб) ўзи билан олиб кетди. Унинг уйига кирдик. Кирганимизда у ғусл қилиб чиқди. Бизга бир тавоқда нон ва гўшт келтирилди. Таом олдимизга қўйилганда Абдурраҳмон йиғлади. Мен унга: «Эй Абу Муҳаммад, нима сабабдан йиғлаяпсан?», дедим. У: «Расулуллоҳ соллоллоҳу алайҳи васаллам вафот этдилар, лекин у зот ва аҳли оилаларининг қорни арпа нонига тўймаган эди. «Бизга яхши бўлган нарса охиратга олиб қўйилган», деб ўйламайман», деди».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
HUBUVVAT MARVARIDLARI

